

Cal dir no!

Sovint ens trobem amb situacions que dificulten el desenvolupament humà, no deixen créixer les persones i cal posar-hi remei. Per la qual cosa cal dir no a tot allò que no ens deixa desenvolupar-nos en plenitud. Cal dir no..., per dir un Sí ben fort a allò que és humà i ajuda a humanitzar la persona i la societat. Hi va la dignitat humana!

Corria per internet un escrit intítulat “I vam dir que estava bé...” que, tot fent referència a les situacions de violència de tota mena que es viuen a la nostra societat, començava per preguntant-se, com Déu pot permetre una cosa així?

Us estranya de debò tot el que passa, amb les legislacions, els valors, o més ben dit contravalors, que es promouen a la nostra societat?

Des de l'àmbit educatiu hi trobem de tot: atacs i menyspreus als professors, suïcidis, assetjament, violència racista i atacs sexuals, fracàs escolar, etc. Tot començà –comenta l'escrit–, quan una colla de psicòlegs defensaven que no havíem de posar límits ètics i disciplinaris als nostres fills perquè les seves personalitats podien frustrar-se i podríem ferir la seva autoestima i sensibilitat. Ens ho vam creure i ho vam acceptar. A més, davant la por de la crítica per part dels pares i de ser demandats, ens vam acovardir i vam callar i vam deixar fer, tot pensant que això era el més prudent.

Vam deixar que els nois i noies fessin el que volguessin, sense assumir responsabilitats, amagant-ne les conseqüències i facilitant-los que no haguessin de fer-se'n càrrec, tot justificant-ho amb què de totes maneres ho farien. Els passàvem de curs sense haver aprovat, no hi havia cap exigència per no crear discriminacions,... I des del vessant de la sexualitat es promogué un hedonisme egoïsta, això sí, procurant-los els mitjans per prevenir malalties –preservatius i anticonceptius–, i els oferirem l'avortament com a camí d'alliberament d'un pes que hom no vol ni es veu amb cor de prendre. A més –com diu l'escrit– vam deixar llibertat absoluta a la pornografia bo i negant que és un afront a la dignitat humana, especialment a la de la dona, i des de l'àmbit dels espectacles, començarem a promoure els “reality shows” per televisió, pel·lícules que promoguin la infidelitat, l'hedonisme sense límit, la violència i el sexe pervers com a paradigmes d'una societat sense valors, on tot és qüestionable, des de la vida d'un innocent fins al dret a la privadesa, on la càmera oculta té el poder de dirimir sobre la fama i l'honra d'un ciutadà indefens. Ens vam arribar a creure que això no és més que diversió i que no té cap incidència en la vida de les persones i de la societat. A la vida pública i en els mitjans de comunicació s'atacava i es menyspreava la dignitat de persones i pobles, i ens convencerem que era quelcom positiu, fruit de la llibertat d'expressió. Amb aquest motiu, tot s'hi val, i ens ho vam creure i vam dir que estava bé.

Després, alguns van intentar de convèncer-nos que el que es fa a la vida privada no té res a veure a l'àmbit públic. Ens ho vam creure, vam estar d'acord, i vam

acceptar que no m'importa el que la gent faci amb la seva vida privada, incloent els dirigents del país, mentre jo tingui un treball i l'economia vagi bé.

A tot això s'ha d'afegir que altres van començar a promoure un suposat neutralisme religiós, amb l'excusa que ningú no se sentís violentat, per la qual cosa es va arraconar Déu de les escoles, de la vida pública, de l'opinió pública, i ens vam arribar a creure que això faria un món més humà, i el que passà és que Déu va deixar de ser present en la vida de les persones i de la societat. Les lleis divines deixaren d'il·luminar la vida dels homes i ara ens preguntem per què els nostres fills i els mateixos adults no tenen paràmetres per distingir entre el bé i el mal. No cal pensar-s'ho gaire per trobar la resposta. Durant anys hem estat dient a Déu que se'n vagi fora, de les nostres escoles, dels nostres governs, dels mitjans de comunicació, de les nostres universitats, de la vida política, del món sanitari. L'hem fet fora de les nostres vides. L'hem exigit que no intervingui en la nostra existència. I, com diu el Concili Vaticà II, "la criatura sense el Creador desapareix". Quan Déu no hi és present, l'home es deshumanitza. I la situació actual, on tothom s'adona que es tracta d'una societat malaltissa, n'és una bona prova. Com podem esperar que Déu ens doni la seva benedicció i la seva protecció quan li hem exigit que ens deixi sols?

Cal dir no a tot aquest camí que ens deshumanitza, per dir un sí apassionat a un creixement humà en valors i virtuts que garanteixi, promogui i tuteli la dignitat de les persones i dels pobles. Cal, doncs, replantejar-nos com reprendre un camí ascendent en el que les persones siguin reconegudes en la seva dignitat, defensades, admirades i, sobretot, estimades. La lògica de l'amor amb el que Déu ens ha estimat, en estimar-nos primer, en estimar-nos del tot, i en cercar el nostre bé, tot fent-se petit, infant, i disposat a morir en una creu, perquè nosaltres puguem créixer i elevar-nos a la condició de fills de Déu, és el veritable i únic camí a fressar. Com digué Benet XVI, « La caritat en la veritat [...] és la principal força impulsora de l'autèntic desenvolupament de cada persona i de tota la humanitat ». Aquesta força té el seu origen en Déu mateix, Amor etern i Veritat absoluta. Déu mateix és la llum, la guia, el custodi i la garantia de la dignitat humana, de les persones i dels pobles. A aquest Déu i només aquest Déu, i a la dignitat humana en totes les seves dimensions, que té en Déu el seu origen, la seva més gran custòdia, i la seva plenitud, cal dir sí; i a tot allò que ens n'allunyi, un no ben convençut.